

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7CoP/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219204954
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7219204954.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu JUDr. Frederiky Zozulákovvej a JUDr. Jany Dudíkovvej v právnej veci starostlivosti súdu o mal. K. B. nar. XX.X.XXXX a mal. K. B. nar. XX.X.XXXX v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice detí rodičov: K. N. B. nar. XX.XX.XXXX bývajúcej R. Q.S. - V. J. Q., utajené bývanie, adresa na doručovanie: P. XXXX/X právne zastúpená Mgr. Vandou Durbákovou advokátkou AK so sídlom na ul. Krivej č. 23 v Košiciach a J. B. nar. XX.X.XXXX bývajúceho na ul. X. č. X v Q. v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 18.11.2019 č. k. 26 P 136/2019-168 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutých výrokoch o určení dlžného výživného a spôsobe jeho zaplatenia.

M e n í rozsudok vo výroku, ktorým styk otca s mal. K. súd neupravil tak, že návrh matky na zákaz styku zamietol.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zveril mal. K. B. do osobnej starostlivosti matky. Rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení a povinní maloletú K. zastupovať a spravovať jej majetok. Otcovi určil vyživovaciu povinnosť na maloletú K. 70€ mesačne do rúk matky vždy do 15. dňa v mesiaci počnúc dňom 31.5.2019 do budúca. Dlžné výživné za obdobie od 31.5.2019 do 30.11.2019 v sume 422,26€ je otec povinný uhrádzať v splátkach po 20€ mesačne spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok do vyrovnania dlhu. Styk otca s maloletou K. neupravil. Konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k mal. K. B. vylúčil na samostatné konanie. V prevyšujúcej časti návrh matky zamietol.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala matka v zákonnej lehote odvolanie, ktorým napadla rozsudok v časti jeho výrokov IV., V. a VII. t.j. vo výrokoch o úprave výživného, styku a zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti. Odvolanie podala z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom uviedla, že odvolanie treba považovať za podané i z iných než z výslovne uvedených dôvodov, ak uplatnenie takýchto dôvodov vyplýva z odvolacej argumentácie. Súdu prvej inštancie vytkla, že pri svojom rozhodovaní dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Má za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnej závere, keď na základe uvedeného skutkového stavu a právneho posúdenia veci dlžné výživné určil od podania návrhu na začatie konania 31.5.2019, nie spätne od opustenia spoločnej domácnosti 2.9.2018 ako sa domáhala, umožnil otcovi maloletej splácať dlžné výživné spolu s bežným výživným v splátkach až do vyrovnania a ktorým nevyhovela návrhu matky a kolíznej opatrovníčky na zákaz styku maloletej s otcom a namiesto toho styk otca s maloletou neupravil. Súd svoje rozhodnutie týkajúce sa určenia dlžného výživného až od

podania návrhu odôvodnil najmä tým, že nezistil relevanciu argumentov matky na priznanie výživného od 2.9.2018, kedy opustila s maloletými deťmi spoločnú domácnosť. Súd mal za to, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 77 ods. 1 Zákona o rodine, ktoré by bránili matke podať návrh na určenie výživného skôr a nie až s odstupom 9 mesiacov od opustenia spoločnej domácnosti (bod 21. rozsudku). Namietla, že uvedený výrok rozsudku je neurčitý a ako taký je nevykonateľný, keďže z neho nie je zrejmé, ktorého dieťaťa sa dlžné výživné týka. Meno maloletej vo výroku nie je uvedené. Má za to, že súd v časti týkajúcej sa určenia dlžného výživného na maloletú K.C. pochybil, keď uzavrel, že v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa na priznanie výživného späťne od opustenia spoločnej domácnosti matkou. V zmysle ustálenej judikatúry súd v týchto prípadoch sám musí určiť začiatok, kedy povinný prestal platiť výživné alebo ho platil v obmedzenej miere. Pri určovaní výživného za minulé obdobie súd zisťuje, aké boli konkrétne schopnosti, možnosti, majetkové pomery povinného, potreby dieťaťa, prihliada na už poskytnuté plnenia, poskytovanie bývania, osobnej starostlivosti a hodnotí aj ďalšie zákonné kritériá. Pokiaľ však z určitých dôvodov, ktoré možno posúdiť ako výnimočné, účastníci žiadajú o určenie výživného s časovým odstupom a v ich konaní nemožno vidieť snahu o zneužívanie tohto inštitútu, súd môže výživné priznať aj späťne. Dôvody hodné osobitného zreteľa bude treba posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu (uznesenie Ústavného súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. I. ÚS 99/2018). Súd sa obmedzil len na suché konštatovanie, že v danom prípade nenastali dôvody hodné osobitného zreteľa a matka mala podať návrh skôr. Súd však neskúmal potreby dieťaťa v rozhodnom období, neprihliadal na skutočnosť, že aj s maloletými deťmi bola nútená odsťahovať sa z dôvodu násilného správania sa otca maloletej do podnájmu (kde hradila zvýšené náklady na bývanie) a následne aj na utajené miesto z dôvodu obáv o svoj život a život svojich detí. Vznikli jej tak navyše náklady, ktoré nevedela zo svojho príjmu pokryť a bola odkázaná na pomoc rodiny a charity. Súd neprihliadol na skutočnosť, že obavy matky maloletej boli oprávnené aj vzhľadom na skutočnosť, že otec maloletej bol právoplatne odsúdený za prečin nebezpečného vyhrážania sa v marci 2019 a následne ešte v podmienke ju fyzicky so zbraňou napadol. Otec navyše nerešpektoval ani súdom nariadené neodkladné opatrenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 26P/131/2019- 41 z 30.5.2019, ktorým bol zaviazaný platiť výživné na maloleté deti. Matka v rozhodnom období poskytovala starostlivosť aj dvom ďalším maloletým deťom, na ktorých výživu jej nikto neprispieval. Súd tieto skutočnosti jednoducho odignoroval, resp. na tieto okolnosti neprihliadal. Jednoznačne preukázala a aj otec maloletej to v zásade potvrdil, že od odchodu zo spoločnej domácnosti na výživu maloletej pravidelne neprispieval. Prispel len symbolicky sumou 10€ v roku 2018. Následne na základe uzavretej rodičovskej dohody sa zaviazal prispievať na maloletú sumou 70€ mesačne, pričom zaplatil len sumu 140€ (január/február 2019), pričom v rodičovskej dohode sa zaviazal zaplatiť aj dlžné výživné za obdobie od 02.09.2018 späťne a aj bežné výživné do budúca. Súdu vysvetlila, že vzhľadom na uvedené nemala dôvod podávať návrh na určenie výživného na maloletú dcéru, keďže otec sa rodičovskou dohodou zaviazal na jej výživu prispievať, následne odcestoval aj do zahraničia s prísľubom, že na dcéru bude platiť. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie je preukázané, že otec na maloletú od jej odchodu zo spoločnej domácnosti pravidelne neprispieval (celkovo prispel len sumou 150€). Nemôže byť na ťarchu maloletej, že otec sa zaviazal platiť na ňu výživné, ktoré nakoniec nehradil. Trvá na tom, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby súd zaviazal otca maloletej prispievať na jej výživu od ich odchodu zo spoločnej domácnosti, t.j. od 2.9.2018. Tiež je v rozpore so záujmom maloletej, aby otec maloletej dlžné výživné platil v splátkach po 20 € spolu s bežným výživným. Súd toto svoje rozhodnutie odôvodnil skutočnosťou, že v súčasnosti je otec maloletej vo väzbe a nemá príjem. Podľa ust. § 62 Zákona o rodine obaja rodičia sú povinní prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Otec viac ako rok na svoju maloletú dcéru prakticky neprispieval, pričom si bol alebo mal byť tejto vyživovacej povinnosti vedomý a finančné prostriedky si zabezpečiť tvorbou úspor, pôžičkou apod. V rozhodnom období pracoval, dokonca aj v zahraničí, mal si teda vytvoriť finančnú rezervu na zaplatenie dlžného výživného. Nie je možné spravodlivo žiadať od matky, aby zo svojho nízkeho príjmu zabezpečovala osobnú starostlivosť o tri maloleté deti a bola odkázaná na pomoc rodiny či dobročinnosť charity. Súd mal zaviazat' otca k zaplateniu dlžného výživného bez splátok k rukám matky v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd svoje rozhodnutie neupraviť styk odôvodnil najmä skutočnosťou, že otec sa voči maloletej nesprával násilne, fyzicky na ňu neútočil a má údajne s dcérou dobrý vzťah. Argumentoval tiež prezumpciou neviny. Súd prakticky uzavrel, že aj napriek násilnému správaniu sa voči nej ako matke môže byť otec maloletej stále dobrým otcom, ktorý má právo na kontakt s dcérou. S uvedenými závermi súdu sa nestotožňuje a trvá na tom, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky na zákaz styku otca s maloletou. Otec maloletej bol právoplatne Okresným súdom Košice II v trestnej veci 7T/16/2019 odsúdený za nebezpečné vyhrážanie za to, že sa jej vyhrážal okrem iného aj zabitím. Za spáchanie uvedeného prečinu mu súd uložil podmienkový

trest odňatia slobody. Otec maloletej pár mesiacov po svojom odsúdení, v čase trvania podmieneného trestu ju obmedzil na slobode, fyzicky ju napadol so zbraňou v ruke a znásilnil. Za uvedené skutky je v súčasnosti obžalovaný a Okresný súd Košice II voči nemu vedie trestné konanie pod sp. zn. 7T/47/2019. Zo znaleckého posudku znalkyne PhDr. F. T. vyhotoveného pre účely trestného konania, ktorý predložila súdu prvej inštancie aj v tomto konaní, vyplývajú sklony k fyzickej agresii ako aj k nepriamej agresii, je verbálne hrubý, podozrievavý, uráža, nadáva, je prehnane kritický. Závery znaleckého posudku ostatne cituje súd prvej inštancie aj v ním vydanom rozhodnutí, avšak pri rozhodovaní na ne vôbec neprihliadal. Je zrejmé, že otec maloletej sa aj v minulosti v čase spolužitia v spoločnej domácnosti správal násilne k nej ako matke maloletej a aj k dcériným súrodencom. Síce fyzicky maloletú nenapadol, avšak táto bola často svedkyňou nadávok, vulgarizmov, osočovania a ponižovania osoby matky a tiež fyzických útokov zo strany otca na matku a bratov. Uvedené udalosti si maloletá pamätá, má z otca obavy, bojí sa, že by matke ublížil, že by ju zobral a následne jej bránil v styku s matkou a pod. Navyše ak je maloletá svedkom násilného správania sa svojho rodiča voči inému rodičovi, či súrodencom je to tiež forma násilného správania sa voči nej samej. Súd absolútne odignoroval pri svojom rozhodovaní tieto skutočnosti, celú situáciu zľahčoval. Súdu prvej inštancie uviedla z dôvodu obáv o svoj život a životy maloletých detí bola po ostatnom násilnom skutku v máji 2019 nútená presťahovať sa aj s deťmi na utajené miesto. Jej obavy o život pretrvávajú, po ostatnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie, ktorý nevyhovel návrhu jej právnej zástupkyne o vypočutie v neprítomnosti otca bola nútená vyhľadať odbornú psychiatrickú pomoc. Otca maloletej videla prvýkrát od útoku, čo malo na ňu výrazne negatívny dopad. Otec maloletej má navyše neodkladným opatrením (uznesenie OS Košice II z 24.5.2019 č.k. 12 C 8/2019 - 30 a uznesením z 27.5.2019 č.k. 12C/8/2019 - 37 zakázané sa k matke maloletej približovať na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov a kontaktovať ju a vstupovať do bytu na P. ul. X v Q.. Aj keď má dieťa právo na oboch rodičov toto nie je absolútne a nie je nadradené bezpečiu a ochrane integrity maloletej. V tejto situácii je v záujme účinnej ochrany maloletej, aby súd uložil zákaz styku otca s maloletou, čo navrhla aj kolízna opatrovníčka. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v časti napadnutej odvolaním s poukazom na ust. § 388 CSP zmenil tak, že zaviaže otca mal. K.U. B. dlžné výživné za obdobie od 2.9.2018 do 30.11.2019 vo výške 902,26€ zaplatiť k rukám matky v lehote do 15 dní od vykonateľnosti rozsudku a zároveň zakáže styk otca s maloletou K.N..

3. Otec a kolízny opatrovník sa k odvolaniu matky nevyjadřili.

4. Výroky rozsudku súdu prvej inštancie o úprave výchovy, zastupovania, spravovania majetku maloletej a určenie výživného, ako aj vylúčenie konania o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k mal. K. B. na samostatné konanie odvolaním napadnuté neboli nadobudli právoplatnosť, preto neboli predmetom preskúmania v odvolacom konaní (ust. § 367 ods. 2 CSP).

5. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a zákonne vo veci rozhodol, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku v napadnutých výrokoch presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

8. K odvolacej námietke, že výrok IV. napadnutého rozsudku, z ktorého nie je podľa odvolateľky zrejmé, ktorého dieťaťa sa dlžné výživné týka, odvolací súd poznamenáva, že z výroku VI. o vylúčení konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k mal. K. B. na samostatné konanie, odvolaním nenapadnutého, je zrejmé, že súd prvej inštancie rozhodoval o úprave výkonu rodičovských práv a povinností len k mal. K. B.. Výrok IV. je v pozícii závislého výroku voči výroku III., ktorý určuje výživné

zo strany otca na mal. K. B. a ktorý odvolateľka takisto odvolaním nenapadla. Ak by odvolateľke nebolo zrejmé, ktorého dieťaťa sa dlžné výživné týka, ani ona sama by nemohla formulovať odvolací petít len vo vzťahu k mal. K. B..

9. Odvolací súd konštatuje, že zákonnou podmienkou pre spätné priznanie výživného pre maloleté dieťa v zmysle ust. §77 ods. 1 vety tretej Zákona o rodine je, aby pre tento postup existovali dôvody hodné osobitného zreteľa. To znamená, že rodič uplatňujúci výživné pre maloleté dieťa, má preukázať skutočnosti, ktoré mu bránili podať návrh už v čase, keď si povinný rodič prestal vyživovaciu povinnosť k dieťaťu plniť alebo si neplnil vyživovaciu povinnosť v rozsahu zodpovedajúcom zvýšeným odôvodneným potrebám dieťaťa. Zákon o rodine, ktorý nadobudol účinnosť 11.2.2005 totiž na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy vymedzil možnosť domáhať sa určenia výživného na súde aj pre maloleté dieťa najdlhšie dobou troch rokov a podmienil túto existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Podľa súdnej praxe sa za takéto dôvody hodné osobitného zreteľa považujú okolnosti, ktoré znemožňovali rodičovi, prípadne osobe, ktorá má maloleté dieťa v osobnej starostlivosti, objektívne vykonať kroky smerujúce k uplatneniu takéhoto nároku na súde. Závery o nedostatku dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné určenie výživného pred podaním návrhu na začatie konania preto považuje odvolací súd za správne a zodpovedajúce zámeru zákonodarcu, aby aj nároky na určenie výživného pre maloleté dieťa boli v zásade uplatňované v čase, keď tieto vznikajú, a to s prihliadnutím na ich účel, ako aj na hospodárnosť konania v súvislosti s vykonávaním potrebného dokazovania o takomto nároku. Dôvody hodné osobitného zreteľa musí oprávnený rodič súdu preukázať. Mohla by medzi ne patriť napr. objektívna nemožnosť podať návrh na zvýšenie, resp. určenie výživného proti osobe povinnej výživným napr. preto, že oprávnený rodič netušil, kde druhý rodič žije alebo z dôvodu zlého zdravotného stavu, kedy sa oprávnený rodič nemohol venovať takémuto konaniu a práve zdravotný stav by zabránil včas uplatniť nárok.

10. Súd prvej inštancie v dôsledku zmeny rozhodnutia o výživnom pre mal. K. správne určil aj dlžné výživné za obdobie od podania návrhu 31.5.2019 v sume 422,26 €, ktoré správne vychádzajú dôsledne zo zásad vyplývajúcich z ust. § 232 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu, prípadne splátky peňažného plnenia, a to sám nezávisle na návrhu účastníkov konania po posúdení, či povolenie takejto výhody je vhodné so zreteľom na pomery toho, komu sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdeného nároku alebo na iné okolnosti prípadu. Vzhľadom na to, že ide o výživné pre maloleté dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť a najmä so zreteľom na naliehavosť potreby, ktorej výživné slúži a s prihliadnutím na zvýšenie ochrany poskytovanú maloletému dieťaťu v tomto prejednávanom prípade konajúci súd po zistení závažných okolností, pre ktoré bolo potrebné umožniť otcovi splatiť dlžné výživné v pravidelných mesačných splátkach v menšom rozsahu, a to po 20 € spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok, do vyrovnania dlhu s prihliadnutím na príjmové a majetkové pomery otca, aktuálne otec je od 20.5.2019 vo výkone väzby. Pretože súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol o určení dlžného výživného a spôsobe jeho zaplatenia odvolací súd tieto napadnuté výroky rozsudku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odvodnením.

11. Ustanovenie § 25 v odseku 3 Zákona o rodine umožňuje obmedziť styk maloletého dieťaťa s rodičom alebo ho zakázať, a to za predpokladu, že to je potrebné v záujme maloletého dieťaťa. Ide o špecifický zásah do rodičovských práv a povinností v záujme maloletého dieťaťa (ultima ratio). Posúdenie, či obmedzenie alebo zákaz styku je potrebný v záujme maloletého dieťaťa, je preto vždy vecou súdu, pričom podklady pre takýto záver čerpá z vykonaného dokazovania. Ako podmienku pre takéto rozhodnutie súdu zákon uvádza v podstate len „záujem dieťaťa“. K zakazu styku je možné pristúpiť len v krajných prípadoch daných závažnosťou dôvodu, ktorý k takémuto opatreniu viedol. Odvolací súd konštatuje, že obmedzenie a zákaz styku rodiča s dieťaťom je výnimkou zo všetkých pravidiel povinnosti dbať na pravidelný kontakt rodiča s dieťaťom v prípade, že záujem dieťaťa vyžaduje, aby bolo dočasne stretávanie s jedným rodičom obmedzené alebo úplne zakázané. Ide o výnimočné riešenie a vážny zásah do výkonu rodičovských práv a povinností, ktorý môže byť odôvodnený iba okolnosťami zo strany dieťaťa. Tieto musia byť natoľko závažné, že ochrana záujmu dieťaťa vyvolala potrebu obmedziť prirodzený kontakt s niektorým z rodičov. Jediným kritériom pre vyslovenie obmedzenia alebo zákazu styku je aktuálna nevyhnutnosť takéhoto opatrenia a záujem dieťaťa, z ktorého táto nevyhnutnosť vyplýva. Ani prípadné pozitívne rozhodnutie o zákaze styku však nemôže byť definitívne a súd sa po jeho vyhlásení nemôže uspokojiť s tým, že vo veci bolo právoplatne rozhodnuté. Z

intenzity tohto zásahu do práva na ochranu rodinného života vyplýva požiadavka pozitívneho záväzku, to znamená vytváranie predpokladov na to, aby zúžený alebo prerušený kontakt mohol byť perspektívne obnovený. Novelou zákona číslo 175/2015 Z.z. účinnou k 1.1.2016 sa zvýraznil platný princíp subsidiarity medzi obmedzením stykov a zákazom styku uprednostňujúci ľahšiu formu zásahu do rodičovských práv a povinností, kedy sa povinnosť súdu skúmať, či záujem dieťaťa nie je v konkrétnom prípade ľahšie dosiahnuteľný prostredníctvom obmedzenia styku dieťaťa s rodičom pred jeho závažnejšou formou, teda zákazom styku, pretransformovala priamo do znenia tohto ustanovenia. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa otec voči maloletej dcére správal agresívne a predstavoval by pre ňu bezprostrednú hrozbu, aj so zreteľom, že v súčasnosti sa styk ani nemôže realizovať vzhľadom na to, že sa otec nachádza vo výkone väzby. Tým, že súd prvej inštancie styk otca s dcérou neupravil, vec napriek tomu, že správne zistil skutočný stav, nesprávne právne posúdil, pretože matka podaným návrhom sa domáhala zákazu styku otca s mal. K. o čom súd prvej inštancie nerozhodol, odvolací súd z týchto dôvodov zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o styku tak, že návrh matky na zákaz styku otca s maloletou zamietol podľa § 388 CSP. Odvolací súd poukazuje na ust. § 25 ods. 2 Zákona o rodine, v zmysle ktorého ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom podľa ods. 1, súd upraví styk rodičov s maloletým dieťaťom v rozhodnutí o rozvode; to neplatí, ak rodičia úpravu styku žiadajú neupraviť. Nakoľko rodičia nežiadali styk neupravovať ale matka navrhla styk otca s maloletou K. zakázať, neboli splnené zákonné podmienky pre neupravenie styku.

12. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).